

7.

Etimologii populare.

1. — Colecția *De'la Români din Serbia*, de Giuglea și Vâlsan, are, în balada „Miu Aiducu“ (p. 76) versurile :

Da boierii ce mânca ?
— Săvai cigă și păstrugă
Si plătică *să-i dea* murgă...

Nu mai începe însă nicio îndoială, că acel „*să-i dea*“ e o simplă interpretare a lui *sadeă*, „curat, prisne, safi“; cf. p. 125:

Ciugă și păstrugă,
Plăticuță murgă,
Boieri mi-o mânancă.

2. — Tot acolo, p. 162 :

Lină verde de-un oclez

trebuie înțeles ca: „*foileană* verde de atlaz (aclaz)“. Dovada — dacă mai e necesară — o dă versul : „*lină* verde catifeă“ (p. 163) comparat cu „frunză verde catifea“ (p. 153) din aceeași baladă a lui „Novac“; cf. și p. 315: „Când oiu zice de-un atlaz“.

Verdele atlazului e tipic pentru popor, ca și acel al mătasei : „Nalt ca casa, *verde ca mătasa...*“ (cimilitura nucului). Poporul îl întrebuițează curent (*mătașică* de la pp. 255, 258, e, fără îndoială, diminutivul lui *mătasă*), deși literatura populară nu se ferește nici de ... spanac :

„Când oiu zice de-un spanac“ —
începe „Colinda“ aceluiași „Novac“¹.

3. — „*Măr tostat*“.

În colecția de poezii populare, intitulată: *Spicuiri din Gorj*, a Tânărului licean Nistor Nicolaescu (Simleul-Silvaniei, 1926), sânt două cântece care încep cu: „*Si iar verde măr tostat*“ (p. 69) și „*Foaie verde măr tostat*“ (p. 99).

De fapt, dacă în alte cântece e vorba în adevar de *măr*: „*Si iar verde de măr dulce*“ (p. 60), „*Foaie verde măr mustos*“ (p. 87), „*Foaie verde măr creșesc*“ (p. 111), „*Foaie verde măr pălit*“ (p. 113), care poate fi însă și *mărgălit* (mărgărit), „*Frunză verde măr dungat*“ (p. 119), poate și: „*Foaie verde măr în lete*“ (p.

¹ Numeroase alte exemple cităm sub no. 3.

90)¹, în cazul celor două cântece avem de a face, fără îndoială, cu o „etimologie populară“ (a culegătorului?) din: *matostat*, numele cunoscutei pietre prețioase = ngr. *αιματοστάτης*, „Blut-jaspis“ (Tiktin. s. v.).

4. — „Păsmercen“?

Un cântec popular din col. Tocilescu (I, 1473) începe, în chip enigmatic, aşa:

La *păsmercen* mi se plimbă,
Valerum Doamni,
Tot Ileana mi se plimbă.
Plecaț', voi, meri, vârvureli
Să rup două flăriceli...

E limpede însă, că (lăsând la o parte refrenul ce le desparte)

¹ Cf. și : „Frunză verde măr pătat“, în recenta col. Gh. Cardas (*Cântece poporane moldovenești*, Arad 1926, p. 167).

Foicică *de-arfăgaș* (p. 53) = *arfăraș* (*arțar*). — De reținut, ca termen de comparație, extrem de luxuriantă colecție de „frunze verzi“ (sau „foi“): *de-avrâmeasă* (3), *coleinie* (9), *busuioc* (10), *foare lată* (11), *lămăijă* (14), *de-olalea* (17), „cosmetin“ (22), *stejerel* (23), *mărgărit* (27), *de trei mure* (28), *de trei fire* (29), *foi ș'o fragă* (30), *ș'o lalea* (31), *foi de nuc* (31), *mărcăine* (32), *peliniță* (34), *de-un bujor* (34), *de anghinare* (35), *foi trifoi* (37), *de-ormuz* (37), *solzi de pește*, *de lipic* (timând cu „*colnic*“, 39), *bob alună*, *bob năut* (40), *de susai* (41), *trei lămăi* (42), *foi de fag* (43), *firele*, *bob lalea* (44), *ca mura* (46), *trei grăunți*, *trei smicele*, *foi de tei* (47), *viorela* (48), *micșunea* (50), *trei zambile* (51), *trei migdale*, *popâlnic* (52), *de-o lăptucă* (53), *o buruiană* (54), *lobidragi*, *trei lămăi* (55), *de trei nuci* (56), *trei granate*, *bob făsuui* (57), *d'un du-dău* (58), *bob areu* (62), *foi de praz*, *de ghizdei* (63), *ca lipanu* (67), *trei masline* (70), *trei granate* (71), *trei bujori* (72), *de trei mure* (73), *pătrunjel* (74), *de alun* (74), *două poame* (80), *de-un spanac* (82), *trei oglici* (83), *sămu-lastră* (89), *de trei poame*, *de trei flori* (91), *mălcină*, *trei spanace* (95), *de-o alună* (99), *trei lămăi* (99), *macului* (100), *de pe prund* (101), *rug și mure*, *leuștean* (103), *trei lalele* (104), *d'un areu* (107), *ca rugu* (109), *bob anglez*, *bob areu*, *de-o cicoare* (110), *bob săcără* (112), *murele*, *ismd creață* (113), *foi de soc*, *foi de nucă* (114), *de-alisetru*, *de nisetru* (115), *de pelin* (117), *flori-mărunte*, *murele* (121), *lenn câinesc* (122). — Ca termeni interesanți, notăm: *negru buștean* „*negru ca tăciunele*“ (p. 15), *cârtogel*, dim. din *cârtog* „*pласт de fân*“ (p. 107), obișnuit: „*culcuș*, *vizuină*“ (cf. Viciu, s. v. *cârtog*, „*culcuș făcut din fân*“) = sl. *kr̥t̥og* *Σάλαυος* (dintr'un *Cârtogea*, probabil și: *Cârtogani*). — *Așeză(a)* (p. 17) e = a se logodni (cf. *așezământ* = logodnă). — „*Neica-l ei*“ (p. 11) și „*bărbat de-a două-ra*“ (p. 21) trebuie ortografiate: *neic'äl ei* și *bărbat de-a două oară* (*adoară*). — Terminul de „*semi-balade*“ (p. 26) nu ni se pare fericit.

versul al 3-lea răspunde la întrebarea celui dintâi — și atunci deslegarea enigmei se prezintă de la sine :

La pas, măre, cine mi se plimbă?

Sau, fiindcă se vorbește îndată de „meri“:

La pas (s. *la apă*) *su(b) meri cin'*, etc.

Asemenea amalgamări de cuvinte, subt influența ritmului allegro mai ales, sănt destul de firești¹.

5. — Mana (s. rugul)-Jidovului.

Numește popular, ca și *smeură*, planta care, științific, se chiamă: *Rubus Idaeus* (v. Panțu, p. 269).

Jidovul (care aici nu înseamnă: „uriaș“) a răsărit de sigur prin etimologie populară: *Idaeus* (de la numele de munte cretan *Ida*; cf. rug-de-munte) a fost luat drept *Iudeus*.

Numele german *Himbeere* (vg. *hintperi*) înseamnă, precum se știe: „Beere der Hinde (Hirschkuh)“; cf. H. Marzell, *Unsere Heilpflanzen*, Freiburg im Breisgau, 1922, p. 64.

6. — Tildonie.

Intr'o rețetă pentru durere de ochi (Gaster, *Lit. populară română*, p. 540) se spune: „Să iai de la spătărie zeamă de *helidoniea*, adică buruiana rândurelui, și cu zeama aceia să speli ochii. — Chiag de ied să-l bei, și cu zeamă de *Tildonie* să te ungi pă lângă gât“.

Identitatea lui *tildonie* cu „helidonie“, *Chelidonium majus*, „rostopască, iarba rândunelii“, am relevat-o, în treacăt, altădată (DR., I, 459). Aici vom să arătăm, în ce privește originea în-săși a formei *tildonie*, că ea se explică prin pronunțarea germană a lui **coelidonium, coelidonus*, „Geschenk des Himmels“, dublet de „etimologie populară“ al lui *chelidonium*, care ar explica, după Dr. H. Marzell (*Unsere Heilpflanzen: ihre Geschichte und ihre Stellung in der Volkskunde* — ethnobotanische Streifzüge —, Freiburg im Breisgau, 1922, p. 61), și numele german de *Gottesgabe*².

V. Bogrea.

¹ Mai bizar e, că, uneori, ritmul e mai slab ca etimologia populară. Așa, în versurile: „Bre! Avradini sictir! Cu toții ne prăpădim“ (aceeași colecție, p. 1614), *prăpădim* n'a putut sprijini destul pe *sictim* (cf. și Dicț. Acad., s. *avrădini*) împotriva faimoasei variante populare.

² Planta *Poterium sanguisorba* se chiamă românește *cebarea* (Panțu '54) deci „potir“ (ciboria); dar numele pare tot atât de puțin popular, ca și *bibernil* (după *Gartenbibernelle* : *ibid*).